

Sygn. akt **XX GC 1135/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jadwiga Smołucha
Protokolant:	st.sekr.sądowy Grzegorz Romanowski

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy ze skargi **Zakładów (...) S.A. w P.**

przeciwko **Bankowi (...) S.A. w W.**

o uchylenie wyroku Sądu Polubownego (Arbitrażowego) przy (...) Banków (...) w W. z 20 września 2012 r. sygn. akt (...)

orzeka:

1. oddala skargę.
2. zasądza od Zakładów (...) S.A. w P. na rzecz Banku (...) S.A. w (...).217 (tysiąc dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Jadwiga Smołucha

Sygn. akt XX GC 1135/12

UZASADNIENIE

W skardze złożonej 21 grudnia 2012 r. powód Zakłady (...) S.A. w P. wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Polubownego (Arbitrażowego) przy (...) Banków (...) w W. z 20 września 2012 r. sygn. akt (...) i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Banku (...) S.A. w W. zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- naruszenie art. 1206 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 1183 § 1 k.p.c. oraz art. 1194 § 1 k.p.c. tj. naruszenie prawa skarżącego do obrony jego praw, polegające na naruszeniu zasad ustalonych przez sąd polubowny, związanych z nałożeniem na strony porządku i kolejności składania pism i dowodów, i dopuszczenie zgłoszonego przez uczestnika na rozprawie w dniu 21 czerwca 2012 r. dowodu w oparciu o zasadę słuszności (ex aequo et bono) mimo braku wyraźnego upoważnienia przez obie strony
- naruszenie art. 1206 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 1183 k.p.c. tj. naruszenie prawa skarżącego do obrony jego praw poprzez naruszenie zasady równoprawnego traktowania stron w postępowaniu przed sądem polubownym, polegające na dopuszczeniu dowodu zgłoszonego przez uczestnika w piśmie procesowym z 26 czerwca 20102 r., mimo

zobowiązania sądu polubownego do przedłożenia przez strony jedynie dowodów dopuszczonych na rozprawie w dniu 21 czerwca 2012 r.

- naruszenie art. 1206 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 1183 k.p.c. oraz 1194 § 1 k.p.c. poprzez niezachowanie podstawowych zasad postępowania przed sądem polubownym wynikających z Kodeksu postępowania cywilnego oraz Regulaminu Sądu Polubownego (Arbitrażowego) przy (...) Banków (...) w W., a w konsekwencji zasad określonych przez sąd polubowny w czasie trwania postępowania, poprzez naruszenie zasad ustalonych przez sąd polubowny związanych z nałożeniem na strony kolejności składania pism i dowodów, i dopuszczenie zgłoszonego przez uczestnika na rozprawie w dniu 21 czerwca dowodu w oparciu o zasadę słuszności (ex aequo et bono) mimo braku wyraźnego upoważnienia przez obie strony, a następnie dopuszczenie dowodu zgłoszonego przez uczestnika w piśmie procesowym z 26 czerwca 20102 r. mimo zobowiązania sądu polubownego do przedłożenia przez strony jedynie dowodów dopuszczonych na rozprawie w dniu 21 czerwca 2012 r.

- naruszenie art. 1206 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z § 8 Regulaminu poprzez niezachowanie podstawowych zasad postępowania przed sądem polubownym, wynikających z §§ 33 Regulaminu, poprzez otwarcie rozprawy po terminie, stosownie do którego sąd polubowny zobowiązany był do wydania wyroku

- sprzeczność z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (klauzula porządku publicznego), o której mowa w art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c.:

a) poprzez błędną wykładnię fundamentalnego przepisu prawa cywilnego tj. art. 6 k.c., w zakresie rozłożenia ciężaru dowodu dotyczącego faktu niedoręczenia skarżącemu przez uczestnika obowiązującego u uczestnika regulaminu „Warunki współpracy z klientami w zakresie transakcji pochodnych i kasowych” z 2007 r.

b) poprzez niezastosowanie przepisów Dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynku instrumentów finansowych ((...)) w szczególności w zakresie obowiązku informacyjnego oraz adekwatnego dobrania instrumentów finansowych do potrzeb klienta, mimo że uczestnik był zobowiązany do ich zastosowania

c) w związku z zasadą ekwiwalentności świadczeń, poprzez jej niezastosowanie przy ocenie spornych umów opcji walutowych zawartych przez strony

d) w zw. z zasadą zgodności celu spornych umów opcji walutowych zawartych przez strony z naturą tego typu instrumentów pochodnych, poprzez jej niezastosowanie

e) poprzez niezastosowanie art. 19b Ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, mimo że specyfika spornych umów opcji walutowych zawartych przez strony tego wymagała

f) poprzez niezachowanie zasady bezstronności w zw. z art. 1183 k.p.c. tj. poprzez nierówne traktowanie stron w postępowaniu.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Zgodnie z §8 ust. 1 regulaminu, jeżeli strony nie postanowiły inaczej Sąd Polubowny prowadzi postępowanie zgodnie z z Regulaminem Sądu Polubownego. Sąd Polubowny nie jest związany przepisami o postępowaniu przed sądami powszechnymi.

Zgodnie z § 26 ust. 1 regulaminu, jeżeli strony nie postanowiły inaczej Sąd Polubowny decyduje, czy przeprowadzić rozprawę w celu przedstawienia przez strony twierdzeń lub dowodów na ich poparcie, czy też postępowanie będzie prowadzone na podstawie dokumentów i innych pism, bez wyznaczania rozprawy, z zastrzeżeniem ust. 2.

Zgodnie z § 26 ust. 2 regulaminu, jeżeli strony nie uzgodniły, że postępowanie będzie prowadzone bez wyznaczania rozprawy, Sąd Polubowny jest obowiązany rozpoznać sprawę na rozprawie, gdy zażąda tego jedna ze stron.

Zgodnie z § 26 ust. 3 regulaminu, arbiter – przewodniczący zespołu orzekającego winien tak przygotować rozprawę, by mogła ona zostać przeprowadzona możliwie na jednym posiedzeniu. W tym celu może zarządzić wymianę dalszych pism procesowych i wydawać inne odpowiednie zarządzenia.

Zgodnie z § 29 ust. 1 regulaminu, kierownictwo rozprawy należy do arbitra – przewodniczącego zespołu orzekającego.

Zgodnie z § 29 ust. 3 regulaminu, stronom należy dać sposobność – zarówno co do okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych – przedstawienia tego co uważają za właściwe dla uzasadnienia swego stanowiska.

Zgodnie z § 29 ust. 5 regulaminu, Sąd Polubowny może przeprowadzić dowód z przesłuchania świadków, z dokumentów, oględzin, a także inne konieczne dowody, nie może jednak stosować środków przymusu.

Zgodnie z § 31 regulaminu, po uznaniu przez Sąd Polubowny sprawy za dostatecznie wyjaśnioną do rozstrzygnięcia, arbiter – przewodniczący zespołu orzekającego zamyka rozprawę. Jednakże jeżeli przed wydaniem orzeczenia Sąd Polubowny uzna to za konieczne może otworzyć zamkniętą rozprawę. Wówczas Przewodniczący zespołu orzekającego wyznaczy termin następnego posiedzenia.

Zgodnie z § 33 regulaminu, orzeczenie Sądu Polubownego winno zostać wydane na piśmie w zasadzie w ciągu 4 tygodni od zamknięcia rozprawy i niezwłocznie w formie wypisu doręczone stronom.

/ Regulamin Sądu Polubownego (Arbitrażowego) przy (...) Banków (...) k. 129-136/

8 maja 2006 r. strony zawarły umowę ramową celu uregulowania zasad zawierania i rozliczania transakcji pochodnych i innych transakcji, w której w pkt. 11 poddały wszelkie spory, związane lub wynikające z tej umowy, pod rozstrzygnięcie Sądu Polubownego przy (...) Banków (...). Sąd polubowny miał rozstrzygać spór na podstawie regulaminu tego sądu, w składzie trzech arbitrów.

/umowa ramowa –k. 555-576 t. I akt sądu polubownego /

31 października 2011 r. powód złożył do Sądu Polubownego (Arbitrażowego) przy (...) Banków (...) w W. pozew przeciwko pozwanemu o zapłatę 58 341 500,00 zł i 3 000 000 EUR, tytułem zwrotu świadczeń nienależnych, spełnionych w wykonaniu nieważnych czynności prawnych, oraz zasądzenia zwrotu kosztów postępowania.

/pozew k.432-529 t. I akt sądu polubownego/

Na rozprawie z 12 kwietnia 2012 r. sąd polubowny wyjaśniał zakres spornych okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i w efekcie wyznaczył stronie powodowej termin 14 dni na doprecyzowanie zarzutów określonych w pozwie.

/protokół rozprawy z 12.04.2012 r. k.121-125 t. I akt sądu polubownego/

W piśmie z 26 kwietnia 2012 r. strona powodowa doprecyzowała swoje roszczenia i twierdzenia oraz powołała nowe dowody. W odpowiedzi pozwany w piśmie z 22 maja 2012 r. przedstawił swoje stanowisko i doprecyzował wnioski dowodowe.

/pismo z 26.04.2012 r. k. 29-120 t. I akt sądu polubownego; pismo z 22.05.2012 r. k. 4-22 t. I akt sądu polubownego/

Na rozprawie 21 czerwca 2012 r. sąd polubowny przeprowadził dowód z przesłuchania świadków zgłoszonych przez strony i zdecydował, które ze zgłoszonych przez strony wniosków dowodowych z dokumentów mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany zgłosił nowy wniosek o zobowiązanie powoda do przedstawienia umów ze spółkami doradczymi i wniosek ten został uwzględniony przez sąd polubowny, który uznał iż kwestia ta wyniknęła dopiero na tej rozprawie. Powód zgłosił wniosek, by strony powstrzymały się od innych pism poza tymi, które zostały dopuszczone

i arbiter przewodniczący przychylił się do tego. Strony uzgodniły z sądem polubownym przedstawienie ostatecznych stanowisk stron do 5 lipca 2013 r.

/ protokół rozprawy z 21.06.2012 r. k.473-535 t. II akt sądu polubownego/

Przy piśmie z 26 czerwca 2012 r. powód złożył dokumenty wnioskowane przez pozwanego w piśmie z 22 maja 2012 r. i dopuszczone przez sąd polubowny oraz umowy doradcze, zgłoszone przez pozwanego jako dowód na rozprawie 21 czerwca 2012 r. W piśmie tym powód oświadczył również, że mając na względzie wnioski dowodowe złożone dotychczas przez strony nie oponuje przeciwko wnioskowi pozwanego zgłoszonemu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2012 r. o rozpoznanie sprawy przez sąd na zasadach słuszności. Przy piśmie z 26 czerwca 2012 r. pozwany złożył stenogramy rozmów telefonicznych, wskazując że został zobowiązany do tego na rozprawie z 21 czerwca 2012 r. W piśmie z 29 czerwca 2012 r. pozwany zaprzeczył by zgłaszał wniosek o rozpoznanie sprawy na zasadach słuszności oraz zwrócił uwagę, że wobec zgłoszonego przez powoda na rozprawie 21 czerwca 2012 r. zarzutu prekluzji wniosku dowodowego pozwanego o przeprowadzenie dowodu z umów doradczych, podnosił jedynie, iż sąd polubowny może dopuścić dowód także kierując się zasadą słuszności. W piśmie z 4 lipca 2012 r. powód podniósł, że na rozprawie 21 czerwca 2012 r, strona pozwana nie była zobowiązana przez sąd polubowny do złożenia stenogramów i nagrań rozmów telefonicznych tylko korespondencji e-mail dokumentującej składanie przez pracowników powoda pozwanemu propozycji gotowych struktur opcyjnych. Powód podniósł, że złożone przez pozwanego stenogramy i nagrania rozmów telefonicznych są nowym dowodem i przedstawił swoje stanowisko co do ich treści. Pismo z 4 lipca 2012 r. zostało złożone przez powoda na rozprawie 5 lipca 2012 r.

/pisma z 26.06.2012 r. k. 156-211 t. II akt sądu polubownego; pismo z 29.06.2012 r. k.152-154 t. II akt sądu polubownego; pismo z 4.07.2012 r. k.136-150 t. II akt sądu polubownego /

Na rozprawie 5 lipca 2012 r. sąd polubowny dał stronom możliwość wypowiedzenia się co do przedstawianych w toku postępowania dowodów oraz zgłoszenia nowych wniosków dowodowych. Strony nie zgłosiły nowych wniosków dowodowych. Strony przedstawiły swoje ostateczne stanowiska w załącznikach do protokołu. Sąd polubowny odroczył rozprawę bez terminu. Arbiter przewodniczący poinformował strony, że w przypadku gdy skład orzekający uzna, iż nie ma potrzeby przeprowadzania dalszych dowodów, zamknie rozprawę na posiedzeniu niejawnym i wyda wyrok.

/ protokół rozprawy z 5.07.2012 r. k.126-128 t. II akt sądu polubownego; załączniki do protokołu k. 80-125 t. II akt sądu polubownego /

Zawiadomieniami z 5 września 2012 r. sąd polubowny poinformował strony o terminie rozprawy 20 września 2012 r. i jednocześnie wezwał strony do złożenia dokumentów: powoda – do przedłożenia uchwały Rady Nadzorczej Zakładów (...) S.A. w przedmiocie przyjęcia okresowej polityki w zakresie zarządzania ryzykiem walutowym (w szczególności na lata 2007-2008), a pozwanego – do wskazania konkretnych dokumentów, z których wynika zgoda Rady Nadzorczej Zakładów (...) S.A. na dokonanie spornych transakcji.

/zawiadomienia k. 76-78 t. II akt sądu polubownego /

W piśmie z 10 września 2012 r. powód poinformował, że nie może wykonać polecenia sądu polubownego, ponieważ we wskazanym okresie nie były podejmowane żądane przez sąd polubowny uchwały. Natomiast pozwany w piśmie z 10 września 2012 r. wskazał uchwałę rady nadzorczej powoda z 30.03.2009 r., dotyczącą zgody na wprowadzenie do stosowania w powodowej spółce (...) zarządzania ryzykiem kursowym w II kwartale 2009 r.". Przy piśmie z 11 września 2012 r. pozwany złożył uchwałę rady nadzorczej powoda nr (...) i uchwały zarządu powoda nr (...) oraz (...) z 30.03.2009 r. oraz wiadomość e-mail powoda do pozwanego z 19.06.2009 r. wskazując, że dokumenty te wraz ze „Strategią zarządzania ryzykiem kursowym w II kwartale 2009 r.”.zostały już złożone przy odpowiedzi na pozew. W piśmie z 13 września 2012 r. pozwany zgłosił wniosek o zobowiązanie powoda do złożenia dokumentów rady nadzorczej, o których powód mówi na stronie 11 protokołu rozprawy z 5 lipca 2012 r., niezależnie od nazw i tytułów jakie nadano tym dokumentom, a także protokołów posiedzeń rady nadzorczej z okresu 2007 – 2008.

/ pisma z 13, 10 i 11.09.2012 r. k. 50-75 t. II akt sądu polubownego/

Na rozprawie 20 września 2012 r. sąd polubowny oddalił wniosek strony powodowej i zamknął rozprawę.

/ protokół rozprawy z 20.09.2012 r. k.46-48 t. II akt sądu polubownego/

20 września 2012 r. sąd polubowny wydał wyrok oddalający powództwo.

W uzasadnieniu wyroku sąd polubowny stwierdził, że staranności pozwanego nie można oceniać z punktu widzenia reguł określonych w dyrektywach wspólnotowych, które w momencie dokonywania przez strony spornych czynności prawnych jeszcze w Polsce nie obowiązywały i w związku z tym nie wpływały na ważność tych czynności. Sąd polubowny stwierdził, że powód nie wykazał, że bank dopuścił się nieadekwatnego dobrania instrumentów finansowych do sytuacji powoda. W ocenie sądu polubownego transakcje opcyjnie nie były narzucone powodowi i miał on pełną świadomość ryzyk z nimi związanych. W ocenie sądu polubownego powód nie wykazał również by pozwany nie doręczył mu warunków współpracy. W ocenie sądu polubownego na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, iż doręczona mu przesyłka, którą według twierdzenia pozwanego zostały wysłane warunki współpracy i regulaminy transakcji utrwalone na płycie CD, nie zawierała tych warunków. W ocenie sądu polubownego do dokonania transakcji opcyjnych nie była potrzebna zgoda rady nadzorczej powoda, ponieważ były one umowami związanymi z przedmiotem działalności spółki określonym w statucie, zaś tam gdzie była taka potrzeba w kontekście art. 19b ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji rada nadzorcza stosownej zgody udzieliła. Sąd polubowny nie podzielił też stanowiska powoda co do naruszenia zasad współżycia społecznego przez zawarte transakcje, wskazując, że powód nie wykazał by pozwany kierował się nagannym i podstępym zamiarem przeciwko niemu. Sąd uznał, iż nie zachodzą również przesłanki kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, gdyż powód nie wykazał, że pozwany zobowiązał się do czynności doradczych wobec niego, więc nie może ponosić odpowiedzialności za niedopełnienie tych obowiązków. W ocenie sądu polubownego nie doszło też do naruszenia przez pozwanego art. 10 ust. 1 ustawy z 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, poprzez niespełnienie obowiązków wynikających z art. 355 § 2 k.c., albowiem pozwany informował powoda o warunkach zawieranej umowy i przedstawiał jej istotę. Sąd uznał również za niezasadne żądanie zwrotu środków na podstawie art. 726 k.c., wskazując że zawierając umowę ramową powód upoważnił bank nieodwołalnie do obciążania jego rachunku kwotami wynikającymi z rozliczenia transakcji.

/wyrok z uzasadnieniem k. 9-45 t.I I akt sądu polubownego/

Wyrok sądu polubownego został doręczony pełnomocnikowi powoda 3 października 2012 r..

/potwierdzenie odbioru k. 6 t. II akt sądu polubownego/

Sąd zważył, co następuje.

Skarga o uchylenie wyroku sądu polubownego ma charakter kasatoryjny (orzeczenie SN z dnia 6 stycznia 1961 r., 2 Cr 532/59, PiP 1962, nr 2), z czego wynika, że sąd, przed którym toczy się postępowanie, nie orzeka merytorycznie, może natomiast oddalić skargę lub uchylić wyrok wydany przez sąd polubowny [T. Ereciński (w:) T. Ereciński, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, Warszawa 2004, uwagi do art. 712, teza 4]. Art. 1206 k.p.c. wskazuje enumeratywnie przyczyny stanowiące podstawę do wniesienia skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego. Podstawą żądania uchylenia wyroku sądu polubownego zgodnie z powołany przepisem jest m.in. niezachowanie podstawowych zasad postępowania przed tym sądem, wynikających z ustawy lub określonych przez strony jak również sprzeczność wyroku sądu polubownego z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodność z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej określa się mianem klauzuli porządku publicznego. Należy przy tym wspomnieć, iż sąd bada, czy zachodzą okoliczności wymienione w art. 1206 § 2 k.p.c. zawsze, niezależnie od faktu powołania się na nie przez stronę postępowania. Sąd orzekający w kwestii uchylenia wyroku sądu polubownego dokonuje w tym zakresie jego oceny z punktu najważniejszych zasad stanowiących fundament porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd, do

którego wniesiono skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego nie działa zatem jako sąd II instancji, uprawniony do merytorycznego badania sprawy z zastosowaniem przepisów prawa materialnego, lecz dokonuje oceny zaskarżonego wyroku jedynie w perspektywie naruszeń wskazanych w art. 1206 kodeksu postępowania cywilnego (por. wyr. SN z dnia 11 maja 2007 r., I CSK 82/07, LEX nr 320021, Biul. SN 2007/11/12). W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że na podstawowe zasady polskiego porządku prawnego składają się zarówno zasady wynikające z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jak i podstawowe zasady poszczególnych dziedzin prawa (postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 1978 r., IV CR 65/78, OSNC 1979, nr 1, poz. 12). W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego rozważającego istotę klauzuli porządku publicznego i jej zakres znaczeniowy, dotyczącego kwestii uznawalności orzeczeń sądów zagranicznych, które to rozważania i ustalenia znajdują zastosowanie dla sprecyzowania podstaw uchylenia wyroku sądu polubownego należy przyjąć, iż wyrok sądu polubownego narusza podstawowe zasady porządku prawnego w Polsce wówczas, gdy jego skutek jest nie do pogodzenia z samą koncepcją określonej instytucji prawnej w Polsce, zaś sama sprzeczność tego orzeczenia z przepisami prawa nie uzasadnia jego uchylenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2002 r., I CKN 722/99, Prok. i Pr. 2002, nr 5, s. 39; postanowienie SN z dnia 26 lutego 2003 r., II CK 13/03, OSNC 2004, nr 5, poz. 80; postanowienie SN z dnia 2 czerwca 1980 r., I CR 124/80, OSNC 1981, nr 1, poz. 13). Stosowanie przez sąd polubowny prawa materialnego właściwego dla rozstrzyganego stosunku-przestrzeganie którego, co do zasady, nakazuje art. 1194 § 1 k.p.c. - podlega kontroli sądu powszechnego rozpoznającego skargę o uchylenie wyroku sądu arbitrażowego o tyle tylko, o ile wymaga tego zastosowanie, uwzględnianej z urzędu klauzuli porządku publicznego. Naruszenie przez sąd polubowny właściwego prawa materialnego uzasadnia zatem uchylenie wyroku sądu polubownego jedynie wtedy, gdy pociąga za sobą jego sprzeczność z porządkiem prawnym” (por. wyrok z dnia 11 lipca 2002r., sygn. akt IV CKN 1211/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 125; z dnia 28 kwietnia 2000r., sygn. akt II CKN 267/00, OSNC 2000, NR 11, POZ. 203).

W niniejszej sprawie sąd nie doszukał się żadnych uchybień, które spełniałyby warunki uznania wyroku sądu polubownego za sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, a w szczególności naruszenia przepisów prawa materialnego, które prowadziłyby do pogwałcenia naczelnych zasady prawnych lub pryncypiów ustrojowo-politycznych i społeczno-gospodarczych. Dokonana przez sąd polubowny wykładnia i subsumcja przepisów dotyczących nieważności czynności prawnej i rozkładu ciężaru dowodów nie narusza żadnej z tych zasad. Zgodnie z przyjętą w orzecznictwie Sądu Najwyższego i doktrynie zasadą, samo naruszenie prawa materialnego (w szczególności przez mylną jego wykładnię) nie jest podstawą uchylenia wyroku sądu polubownego, jeżeli nie ma charakteru naruszenia praworządności (wyrok SN z dnia 21 grudnia 1973 r., I CR 663/73, OSP 1975, z. 1, poz. 4). Dyrektywy europejskie nie są elementem porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z czym ich niezastosowanie do oceny prawnej horyzontalnego stosunku cywilno – prawnego nie stanowi naruszenia klauzuli porządku publicznego.

Zarzuty powoda co do naruszeniu zasady równości stron na skutek dopuszczania wniosków dowodowych powoda zgłaszanych w toku postępowania, po wniesieniu odpowiedzi na pozew, sąd również uznał za niezasadne, albowiem regulamin sądu polubownego, któremu strony w umowie poddały sposób przeprowadzenia postępowania, nie przewidywał żadnych terminów prekluzyjnych do powoływania dowodów. Strony mogły zatem zgłaszać nowe twierdzenia i dowody aż do zakończenia postępowania. Obie strony uczestniczyły we wszystkich posiedzeniach, doręczano im wszystkie pisma, miały możliwość przedstawiania swoich stanowisk i zgłaszania wniosków dowodowych aż do momentu zamknięcia rozprawy, a zatem nie można mówić o naruszeniu zasady równości stron przed sądem polubownym.

Mając powyższe na uwadze, sąd oddalił powództwo wobec braku stwierdzenia przesłanek do uchylenia wyroku sądu polubownego, przewidzianych art. 1206 k.p.c.

O kosztach procesu, sąd orzekł na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą zasądził je od przegrywającej strony powodowej na rzecz wygrywającego pozwanego. Na zasądzone koszty składają się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w stawce minimalnej, określonej w § 10 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu,
oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

SSO Jadwiga Smołuca